

εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων σου, καὶ εἰς τὴν ἀξιοπρεπῆ ἐξυπηρέτησιν τῆς πατρίδος.
[Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ]. Μ. Κ. ΚΡΙΣΠΗΣ.

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς
ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωηιοῦ.]

119.

Τοσοῦτον συνήθως ὁ ἄνθρωπος προσποιεῖται ἐνώπιον τῶν ἄλλων, ὥστε ἐπὶ τέλους προσποιεῖται καὶ ἐνώπιον ἑαυτοῦ.

120.

Ὡσεπιτοπολὺ, μᾶλλον ἐξ ἀνανδρίας ἢ ἐκ προνοίας γινόμεθα προδότες.

121.

Πολλάκις ἀγαθοποιῶμεν ὅπως δυνηθῶμεν νὰ πράξωμεν ἀτιμωρητὶ τὸ κακόν.

122.

Ὅσακις κατισχύομεν τῶν ἡμετέρων παθῶν, κατισχύομεν μᾶλλον τῆς ἀσθενείας αὐτῶν ἐνεκα, ἢ τῆς δυνάμεως ἡμῶν.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος, ἐν Ναυπλίῳ, ἔμπορός τις ἐζήτησε παρά τινος διασήμου τότε δικηγόρου νομικὴν τινα συμβουλίην. Πρὸς πληρωμὴν δὲ τῷ ἀπέστειλε κἀνίστρον πλήρες φοινίκων.

— Πάρ' ἴσως αὐτὰ, εἶπεν ὁ εὐφυῆς δικηγόρος πρὸς τὸν κομίσαντα τὸ κἀνίστρον ὑπηρέτην, καὶ εἶπε εἰς τὸν ἀφέντην σου, ὅτι σήμερον πληρώνουν μὲ δραχμάς καὶ ὄχι μὲ φοίνικας.

(Ὡς γνωστὸν, ἐπὶ Κυβερνήτου, ἡ νομισματικὴ μονὰς ἔφερε τὸ ἔνθημα «φοίνιξ»).

* Ὁ γνωστὸς λόγιος κ. Ι. Ι. Σκυλίτσης, ἐπισκεφθεὶς ἄλλοτε τὸ Κάϊρον καὶ ἀναγνοὺς ἐπὶ τῆς εἰσόδου τῆς πρώτης τῶν ἐκεῖ πυραμίδων ἐπιγραφὴν, βαθέως ἐγκεχαραγμένην ἑλληνικοῖς γράμμασι, τὴν ἐξῆς: «Ζήτω τὸ σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος ὅσον καὶ αἱ Πυραμίδες: Ἀλέξανδρος Σοῦττος», ἔγραψεν ὑπ' αὐτὴν τὸ ἐπόμενον πρὸς τὸν ποιητὴν τοῦ *Περιπλανωμένου* δίστιχον:

Τὸ Σύνταμά σου σώζεται, ἀλλὰ κατέστη ἐμπαγμός.
Γενναῖον μὲν τὸ φάρμακον, ἄλλο δ' ἀπῆται ὁ σφυγμός.

ΑΔΗΘΕΙΑΙ

Αἱ ἐπαρχίαι εἶνέ πως ὀλιγαρκεῖς καὶ εὐκόλως διαφημίζουσι γυναικα τινὰ ὡς εὐμορφον ἢ ἄνδρα τινὰ ὡς μέγαν. Μόνον ἐν ταῖς πρωτευούσαις ἀξιούσιν οἱ ἄνθρωποι νὰ θαυμάζωσι τὴν ἀπόλυτον ἀξίαν. Ἦκουσά ποτε τὸν δῆμαρχον χωρίου τι οὗς λέγοντα ἀλαζονικῶς πρὸς: «Ὁμολογήσατε ὅτι ἡ ὑπηρετριά μου ἢ Ἄννα εἶνε πολὺ εὐμορφος ἀναλόγως ἐνὸς δήμου ἐξακοσίων ψυχῶν!»

*

Δύο τινὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν εὐρίσκει εὐκόλως

ἔξω τῆς οἰκογενείας του, πρῶτον μὲν καλὴν σοῦ-
παρ καὶ δεύτερον ἀγάπην ἀφιλοκερδῆ. (Ε. Ἀβού).

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ἐφθασε ἡ μαῦρ' ἡμέρα,
Γλυκεῖά μου περιστέρα,
Ἡ μαῦρ' ἡμέρα ἐπλάκωσε
Ποῦ θὰ σὲ χωρισθῶ . .
Ἄχ, ποιὸς τὸ ἔξερει ἀγάπῃ μου,
Ἄν θὰ σὲ ξαναἰδῶ!

Νὰ, τὸ καρὰβι βγαίνει,
Καὶ στὰ πανὰ προσμένει
Τάζονται οἱ ναῦταις ξέθαρροι,
Μόνος ἐγὼ θρηνώ . .
Ἄχ, ποιὸς τὸ ἔξερει ἀγάπῃ μου,
Ἄν θὰ σὲ ξαναἰδῶ!

Ἄλλὰ τί ἀκούω; βροντάει,
Ἡ θάλασσα ἀντηχάει,
Ὀρμάζονται τὰ κύματα
Πηδῶντας στὴ στερεὰ . . .
Πόδισε, ναύτη, πόδισε
Γιὰ νὰ μὴ φύγω πλιά!

Ναύτη, μεγάλη βλάβη
Θὰ πάθῃ τὸ καρὰβι
Λυσσοῦν οἱ ἀνέμοι, πέφτουνε
Κοψίδια τὰ πανιά . . .
Πόδισε, ναύτη, πόδισε
Γιὰ νὰ μὴ φύγω πλιά!

.
Στὸ γυρισμὸ του τρέχει,
Νὰ τὴν ἰδῇ παντέγει,
Ξανοίγει ξυλοκρέβάτο
Συνάθροισι πολλῇ,
Βλέπει σταυρὸ στὴν πόρτα τῆς,
Φελόνια στὴν αὐλή.

Ἄπο τὸ κρῦο σεντόνι
Τὴν σκόνει, τὴν πιθώνει
— Εὐπνα, τῆς λείει, τοῦ γάμου μας
Ἄκούω τὸ θυμιατὸ!

.
Ἐμπρὸς βγάζουν τὸ λειψάνο
Καὶ πίσω τὸν τρελλό.

* Ἐν Λιδόρῳ.

* Ζ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ Τὸ συμπλεγμα τῶν ἐναερίων σιδηρῶν ὀδῶν τῆς Νέας Ἰόρκης ὀσημέραι συμπληροῦται. Αἱ σιδηρεῖ γραμμαὶ αἱ κείμεναι ὑπερᾶνω τῶν ὀδῶν ἐπὶ κίονων ἢ στύλων μεταλλίνων εἶνε ἤδη δύο. Ἀρχόμεναι δὲ ἀπὸ τοῦ μεσημβρινωτάτου ἄκρου καταλήγουσιν εἰς τὸ βορειότατον. Αἱ δύο δὲ ὑπάρχουσαι ἐταιρίαι ἐργάζονται κατ' αὐτὰς δραστηριώτατα πρὸς ἐπέκτασιν τῶν γραμμῶν